

Sygn. akt I CNP 4/14

POSTANOWIENIE

Dnia 16 października 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jan Górowski

w sprawie skargi Gminy S. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w T.

z dnia 8 maja 2013 r., sygn. akt I Ca [...], wydanego w sprawie

z powództwa A. G.

przeciwko Gminie S.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 16 października 2014 r.,

odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Gmina S. wniosła o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w T. z dnia 8 maja 2013 r., I Ca [...], którym został zmieniony oddalający powództwo wyrok Sądu Rejonowego w T. z dnia 30 października 2012 r. I C [...], w ten sposób, że została zasądzona od tej pozwanej na rzecz powoda tytułem odszkodowania za szkodę na osobie kwota 40 000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 9 marca 2012 r. do dnia zapłaty. Skarga została oparta na naruszeniu art. 417² k.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia przysługuje od prawomocnego merytorycznego rozstrzygnięcia (wyroku, postanowienia co do istoty sprawy wydanego w postępowaniu nieprocesowym) sądu w zasadzie drugiej instancji, gdy przez jego wydanie stronie została wyrządzona szkoda, a jego zmiana lub uchylenie w drodze innych środków prawnych, nie było i nie jest możliwe (art. 424¹ § 1 k.p.c.). Zasadą jest, że prawomocność tworzy nowy stan prawny pomiędzy stronami albo *erga omnes*, jak też sanuje wszelkie ewentualne naruszenia prawa, którymi orzeczenie ewentualnie jest dotknięte. Dlatego, przy wykładni zawartego w art. 424¹ § 1 k.p.c. pojęcia „niezgodności z prawem” należy uwzględnić istotę i sens odpowiedzialności państwa przewidzianej w art. 417¹ § 2 k.c. w zw. z art. 77 Konstytucji oraz naturę władzy sądowniczej. Swoboda ocen sędziego wynika nie tylko z jej istoty, ale często z pojęć niedookreślonych, czy klauzul generalnych. W związku z tym w teorii prawa trafnie przyjmuje się istnienie tzw. luzu decyzyjnego, który oznacza możliwość wyboru przez sędziego jednego z możliwych rozwiązań.

Poza tym, treść orzeczenia zależy od wyników wykładni, które mogą być różne w zależności od przedmiotu i stosowanych jej metod. W związku z otwartością semantyczną języka w tym także języka prawnego mogą mieć miejsce różne poprawne z punktu widzenia metod interpretacji. Z tych przyczyn tezę o istnieniu jedyne go trafnego orzeczenia należy odrzucić. Dlatego też należy

uznać, że różnej treści orzeczenia wydane w podobnej sprawie mogą być „zgodne z prawem” (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 września 1991 r., III ARN 32/91, PUG 1992, nr 2-3, poz. 4).

Z tych wszystkich względów definicja bezprawności dotycząca art. 424¹ § 1 k.p.c. jest nieco odmienna od tego ogólnego pojęcia funkcjonującego na gruncie prawa materialnego i procesowego. Prawomocne orzeczenie jest niezgodne z prawem, gdy jest sprzeczne z niepodlegającymi różnej wykładni przepisami i z ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć (por. np. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 7 lipca 2006 r., I CNP 33/06, OSNC 2007, nr 2, poz. 35, z dnia 31 marca 2006 r., IV CNP 25/05 OSNC 2007, nr 1, poz. 17, z dnia 14 grudnia 2006 r., I BP 13/06, M. P. Pr. 2007, nr 5, poz. 253). Przy ocenie więc, czy skarga jest oczywiście bezzasadna należy uwzględnić „obostrzone” pojęcie bezprawności orzeczenia w rozumieniu art. 424¹ k.p.c.

Z ustaleń wynika że powód doznał złamania nogi grając jako bramkarz w meczu piłki nożnej w dniu 1 sierpnia 2010 r., jaki odbywał w ramach zawodów Turnieju Piłki Nożnej o Puchar Wójta Gminy S.. Turniej piłki nożnej, w którym uczestniczył powód, był organizowany w ramach zadań własnych Gminy do których należy między innymi zaspokajanie zbiorowych potrzeb wspólnoty przez wspieranie kultury fizycznej i turystyki (art. 7 ust. 1 pkt 10 ustawy z dnia 8 marca 1990 r., o samorządzie gminnym, jedn. tekst: Dz.U. z 2001 r., Nr 142, poz. 1591, ze zm.). Ustaleniem tym Sąd Najwyższy był związany, skoro podstawą skargi nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów (art. 424⁴ k.p.c.).

Zakwalifikowanie działania Gminy w postaci współorganizowania meczu jako wykonywania władzy publicznej, wbrew zarzutom skargi nie narusza prawa w wyżej zasygnalizowanym znaczeniu. Choć więc działanie Gminy było zgodne z prawem, szczególne okoliczności ujawnione w sprawie pozwalały uwzględnić powództwo na zasadzie słuszności (art. 417² k.c.). Dla przyjętej odpowiedzialności Gminy nie miała znaczenia kwestia czy mecz, w którym szkody na osobie doznał powód był imprezą masową w rozumieniu ustawy z dnia 20 marca 2009 r. o bezpieczeństwie imprez masowych (jedn. tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 611).

Z tych względów na podstawie art. 424⁹ k.p.c. Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.

aw